

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: V. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem „X“, zastoupená JUDr. Stanislavem Křečkem, advokátem se sídlem nám. Míru 15, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2011, č.j. OAM-81/VL-07-PA03-R2-2008, e.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se ve včasné podané žalobě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2011, č.j. OAM-81/VL-07-PA03-R2-2008, e.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Ve své žalobě uvedla, že má za to, že ve správním řízení o udělení azylu v České republice byla zkrácena na svých právech. Namítá, že správní orgán jí při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel podle možností vstříc, čímž porušil povinnost zakotvenou v ustanovení § 4 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Dále namítá, že správní orgán při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil povinnost uloženou mu § 50 odst. 4 správního řádu a nesprávně tak posoudil její žádost o azyl.

Namítá rovněž, že správní orgán neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.

Namítá rovněž, že správní orgán v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí a tak došlo k opětovnému porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobkyně trvá na tom, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu a že se na ní vztahují ustanovení § 14a zákona o azylu o udělení doplňkové ochrany.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její odmítnutí.

Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a vyslovil s nimi nesouhlas, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal v tomto směru na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Trvá na tom, že podanou žádostí o azyl se zabýval odpovědně, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení žádné návrhy ani námítky neuváděla, s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámila a doplnění nepožadovala.

Dále ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že dle jeho názoru podaná žaloba postrádá uvedení skutkových důvodů, z jakých žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný ani žalobkyně nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělili, když o uvedeném následku byli ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou, zda předmětná žaloba obsahuje žalobní body a je tedy projednatelná. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 23.2.2010, č.j. 2 Azs 10/2009-61, judikoval, že postačí, pokud žaloba obsahuje alespoň v nejhrubších obrysech dostatečně formulovaný žalobní bod. Pod touto optikou pak zdejší soud dospěl k závěru, že námitky uplatněné žalobkyní v předmětné žalobě jsou sice velice obecného charakteru, ale tato obecnost sama o sobě nestačí k tomu, aby mohla být žaloba odmítnuta. Soud dospěl k závěru, že žaloba obsahuje dostatečným způsobem specifikované žalobní body k tomu, aby byla projednatelná ve věci samé. Proto soud nevyhověl návrhu žalovaného a přistoupil k projednání jednotlivých námitk žalobkyně.

Nejprve se soud zabýval procesními námitkami žalobkyně. Tyto námitky jsou formulovány velice obecně. Proto soud přistoupil k vypořádání se s těmito námitkami rovněž ve zcela obecné rovině.

K námitce žalobkyně, že správní orgán jí nevycházel podle možností vstříc, uvádí soud, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by tomu tak bylo. Žalobkyně v průběhu správního řízení žádným způsobem nedala najevo, že by se správní orgán v průběhu řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu k ní choval nevstřícně. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla vždy v souladu s právními předpisy řádně poučena o svých právech a bylo vyhovováno jejím oprávněným požadavkům (viz tlumočnick). Ani ze záznamů pohovorů nevyplývá, že by se k ní chovali osoby vedoucí pohovor příliš odměřeně, podezřívavě či nevstřícně. Dle názoru soudu měla žalobkyně v rámci správního řízení při jednání se správním orgánem vždy prostor vyjádřit svůj názor a případně vznést námitku, že s ní pracovníci jednájí způsobem odporujícím ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno, že osoby plnící úkol správního orgánu mají za úkol chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možnosti jim vycházet vstříc. Této možnosti nikdy nevyužila. Z obsahu správního spisu žádné nezdvořilé jednání úředních osob rovněž nevyplývá. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

K námitce žalobkyně, že žalovaný při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, soud uvádí následující. V ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že kromě vyplnění dotazníku, který je součástí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný vedl opakovaně s žalovanou v rámci správního řízení pohovory, a to dne 12.2.2008 a dne 20.9.2011. Součástí spisu jsou i Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19.1.2010, č.j. 129871/2010-LPTP, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13.5.2009, č.j. 106362/2009-LPTP a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29.7.2009, č.j. 111193/2009-LPTP.

Žalovaný v žalobě napadeném rozhodnutí přihlédl jak k tvrzením žalobkyně obsaženým v obou pohovorech i k relevantním údajům obsaženým ve výše specifikovaných informacích Ministerstva zahraničních věcí. Dle názoru soudu tedy žalovaný při rozhodování ve věci přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem. Podrobně se žalovaný zabýval zejména tvrzeními žalobkyně.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že ani tato námitka žalobkyně není důvodná.

K námitce, že správní orgán v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, uvádí soud následující. V ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačným způsobem deklaroval, že při rozhodování ve věci vycházel především z obsahu pohovorů vedených s žalobkyní a výše specifikovaných informací Ministerstva zahraničních věcí. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jak vyhodnotil žalovaný obsah výše citovaných informací Ministerstva zahraničních věcí ve vztahu k případu žalobkyně. Rovněž se podrobně zabýval (zejména na str. 5 a 6 rozhodnutí) obsahem vyjádření žalobkyně, která učinila v rámci pohovorů. Podrobně se na pozadí obsahu pohovorů a platné právní úpravy zabýval (na str. 6 rozhodnutí) důvody, které žalobkyni vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Dle názoru soudu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí s ohledem na platnou právní úpravu zabýval v rozsahu § 68 odst. 3 správního řádu veškerými relevantními skutečnostmi ve vztahu k možnosti udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 i § 14 zákona o azylu a ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu a § 14b zákona o azylu.

Rovněž tuto námitku tedy shledal soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce, že správní orgán v napadeném rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, soud uvádí následující. V ustanovení § 68 odst. 3 je mimo jiné uvedeno, že v odůvodnění se uvedou informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Dle názoru soudu celé odůvodnění se zabývalo návrhem žalobkyně na přiznání mezinárodní ochrany. V tomto směru, jak vyplývá z výše uvedeného, soud zastává názor, že se s tímto návrhem žalovaný vypořádal zcela řádně. V průběhu správního řízení žalobkyně žádné návrhy ani námitky nevznášela. Proto neměl žalovaný s čím se vypořádávat.

Z přílohy k protokolu o pohovoru ze dne 20.9.2011 (strana 6 protokolu) vyplývá, že žalobkyně měla možnost seznámit se s poklady pro rozhodnutí, že se s nimi seznámila a neměla žádné návrhy k jejich doplnění. Žalobkyně se rovněž k podkladům rozhodnutí nijak nevyjádřila. Správní orgán se tedy neměl k čemu vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že ani tato námitka žalobkyně není důvodná.

Následně se soud zabýval hmotněprávními námitkami žalobkyně, ve kterých tvrdila, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

V § 12 zákona o azylu je uvedeno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dle § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle odst. 9 citovaného ustanovení se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Žalobkyně v rámci pohovorů uvedla, že důvodem jejího odjezdu z Ukrajiny v roce 2002 byla snaha vylepšit si svoji ekonomickou situaci výdělkem v zahraničí. Domů se pravidelně vracela. Od podzimu 2006 zůstala v České republice již natrvalo, neboť se obávala zprostředkovatelů jejího pobytu, kterým odmítla v České republice zaplatit za nekvalitní služby. Měla totiž podezření, že vízum, které jí zajistili v létě 2007, nemělo všechny náležitosti. Tito lidé měli žalobkyni dle jejího vyjádření telefonicky vyhrožovat, že po návratu na Ukrajinu ji vyhledají a odeberou jí dítě, dům a všechny finance. Dále uvedla, že důvodem trvalého setrvání v České republice bylo rovněž naléhání jednoho muže, který s ní chtěl žít, ačkoli ona jej odmítala. Tento muž jí dle jejího tvrzení vyhrožoval, že pokud se na Ukrajinu vrátí, přinutí ji ke společnému životu. Na policejní orgány se žalobkyně v souvislosti s uvedenými obavami neobrátila. Pouze v souvislosti s naléháním muže ke společnému životu se obrátila na místní obecní úřad, kde jí bylo sděleno, že to je její osobní problém, který si musí vyřešit sama. Žalobkyně jednoznačně vyloučila jakékoliv problémy se státními orgány Ukrajiny a potvrdila, že před odjezdem z Ukrajiny měla kromě ekonomických potíží pouze potíže s uvedeným mužem, který ji chtěl pro sebe získat. Kvůli těmto potížím však nevyhledala žádnou pomoc.

Žalobkyně rovněž v rámci pohovorů uvedla, že při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla vedena i zájmem o legalizaci svého pobytu na území České republiky.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se výše uvedenými skutečnostmi podrobně zabýval. Při posuzování relevance tvrzení žalobkyně ve vztahu k možnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu přihlédl žalovaný rovněž k obsahu již výše citovaných informací Ministerstva zahraničních věcí. Z vyjádření žalobkyně nevyplývalo žádným způsobem, že by v zemi svého původu byla před odchodem pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Rovněž nebylo dle soudu v průběhu správního řízení zjištěno, že by žalobkyně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Ve vztahu k výhrůžkám ze strany zprostředkovatelů víza soud podotýká, že žalobkyně se v souvislosti s popisovaným vyhrožováním neobrátila na policejní složky ani v České republice ani na území Ukrajiny. Poslední kontakt s těmito osobami měla v roce 2008. Od té doby se jí neozvaly. A žádné potíže s nimi neměla. Otázkou pohrůzek se strany soukromých osob ve vztahu k naplnění azylových důvodů dle § 12 azylového zákona se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10.4.2004, č.j. 3 Azs 22/2004-48, ve kterém uvedl, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu tím

spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V daném případě naopak z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19.1.2010, č.j. 129871/2010-LPTP, vyplývá, že občan Ukrajiny má v případě potíží s trestnou činností možnost obrátit se na příslušné odbory ukrajinského ministerstva vnitra, a to dokonce i v případech trestné činnosti samotných policistů. V zemi působí i ombudsman, na kterého se občané rovněž můžou obracet. Žalobkyně se se svými problémy neobrátila na žádné bezpečnostní orgány, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Dle názoru soudu tedy ani žalobkyní uvedené vyhrožování a nátlak ze strany soukromých osob v daném případě nemůže naplnit azylové důvody dle § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud rovněž ve své ustálené judikatuře (viz např. rozsudky ze dne 30.4.2004, sp. zn. 7 Azs 138/2004, ze dne 8.4.2004, sp. zn. 4 Azs 47/2004 a 18.11.2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004) judikoval, že azylové řízení je mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu z pronásledování v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje. Ani v tomto směru tedy soud neshledal, že by žalobkyně naplnila podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud shodně jako žalovaný k závěru, že v případě žalobkyně nejsou naplněny důvody pro přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Proto shledal soud tuto námitku za nedůvodnou.

Dále žalobkyně namítala, že jsou v jejím případě naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V § 14a odst. 1 zákona o azylu je uvedeno, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. V odstavci 2 citovaného ustanovení je dále uvedeno, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu je uvedeno, že původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Žalovaný se otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany žalobkyni v žalobou napadeném rozhodnutí poměrně podrobně zabýval. Z tvrzení žalobkyně ani z podkladů, které měl žalovaný k dispozici, nevyplývalo, že by žalobkyni v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda

hrozí nebezpečí žalobkyni po návratu do země původu v důsledku toho, že žádal o azyl v České republice. Z již výše citovaných informací Ministerstva zahraničních věcí zjistil žalovaný, že nejsou známy žádné případy, kdy by ze strany státních orgánů v Ukrajině došli újmy neúspěšní žadatelé o azyl v zahraničí.

Rovněž v této otázce dospěl soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že v daném případě žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Proto shledal soud i tuto námitku žalobkyně jako nedůvodnou.

Pro úplnost soud nad rámec žalobních námitek poznamenává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 13 zákona o azylu (azyl pro rodinného příslušníka azylanta), otázkou udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu i udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany). Ani z hlediska důvodů uvedených v citovaných ustanoveních neshledal žalovaný důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany pro žalobkyni.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. března 2012

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová